

sto dusz

sto dusz więcej przez bramę wchodzi,
sto dusz więcej w śmierci krainie,
sto dusz więcej o litość prosi,
lecz żadnej z tych dusz cierpienie nie minie.

Zamarznięte serca wszystkich dusz
próbują się ogrzać myślą o końcu.
Pragną zamknąć oczy, obudzić się w domu,
i znów ogrzać w polskim słońcu.

Śnieg biały jak niewinność dusz przegranych,
jak szata Pana, który ich stamtąd zabierze.
Nadchodzi koniec, kres wymodlony.
Żegnajcie, lodowi polscy rycerze.